

Film Distribution Artcam
uvádí

milostný thriller
režiséra Xaviera Giannoliho

JEDINÁ NOC

v kinech od 18. května 2006

Náměsíčnost - šílená láska - předtucha zločinu...

synopse

Julien se nově přestěhoval se svou přítelkyní **Cécile** do pařížské čtvrti a pracuje v noci jako technik ve známé pařížské videotéce Forum des Images. Jednou v noci, když se vrací domů, uvidí přes sklo z chodby domu bosou a zraněnou dívku, která mokne v dešti, oblečená jen v noční košili. Vypadá, jako by potřebovala pomoci, ale dřív, než Julien může zasáhnout, dívka zmizí do noci. Druhého dne potká tutéž dívku, **Gabrielle**, která je však sebevědomá a elegantní. Julien ženu stále sleduje, až zjistí, že bydlí naproti němu s malým synkem a přítelem Luisem, který je ženatý. Julien netuší, proč ho ta žena tak přitahuje, až postupně pochopí, že Gabrielle trpí náměsíčností. Z instinktivní přitažlivosti se postupně rodí „šílená láska“, jíž Francouzi od dob surrealistů říkají „l' amour fou“, a Julien se začne o nemocnou Gabrielle starat...

„Prostřednictvím Žádostivých těl jsem se s něčím vyrovnával. Životní náhoda mi nabídla východisko k dalšímu filmu: setkání mladíka a tajemné ženy, která se zjeví v noci. Příběh lásky, pátrání po tajemství ženy a předtucha zločinu. Jméno té ženy nám padlo na mysl okamžitě – Gabrielle. Chtěli jsme sledovat tu ženu nocí a prožít tohle „dobrodružství...“

/režisér filmu Xavier Gianoli/

Režie: Xavier Giannoli
Scénář: Jacques Fieschi, Xavier Giannoli
Kamera: Yorick Le Saux
Zvuk: François Musy
Hudba: Alexandre Desplat
Střih: Philippe Kotlarski
Producent: Edouard Weil
Produkce: Rectangle Productions,
StudioCanal, Arte France,
Roissy Films, Canal+

Hrají: Nicolas Duvauchelle /Julien/, Ludivine Sagnier /Gabrielle/, Bruno Todeschini /Louis/, Florence Loiret /Cécile/, Estelle Vincent /Djemila/, Barbet Schroeder /lékař/

JEDINÁ NOC (Une Aventure) Francie, Belgie 2004/ 100 min / milostný thriller /zvuk: DTS, 1:2.35/ francouzsky + české titulky / 15+ / fotografie ke stažení na www.artcam.cz

Film Distribution Artcam / Rašínovo nábřeží 6 / 128 00 Praha 2 / tel: 221 411 666 / fax: 221 411 699
www.artcam.cz, artcam@artcam.cz
PROGRAMACE: Alena Vokounová/ Jagelonská 7/ Plzeň/ tel: 377 220 641/alena.vokounova@artcam.cz

„Já je někdo jiný.“ (A. Rimbaud)

více o filmu

Náměsíčnost /somnambulismus/ – Film vnímá tuto nemoc jako tajemství, jako stav, v němž se projevuje nevědomá, pudová stránka našeho já. Film *Jediná noc* tím navazuje na filmy s upířskou či dvojnickou tematikou, v nichž ožívá lidské druhé já. Hrdinka Gabrielle jako by byla obětí fantomu noci, k němuž je Julien tak bytostně přitahován. Julienu noc a tajemno přitahovalo už předtím – ne náhodou pracuje v noci, přitahován magií celulojdu, obsesí „být divákem“, voyeurem. Po setkání s Gabrielle si Julien ve videotéce pouští filmovou klasiku, německý horor *Upíra Nosferatu* /*Nosferatu, eine Symphonie des Grauens*/ Friedriha Wilhelma Murnaua z roku 1922, konkrétně scénu, v níž hrdinka Ellen v nočních halucinacích v bílé košilce upíná ruce přes moře ke svému milému. Díky střihové práci však netušíme, ke komu konkrétně – zda ke snoubenci Hutterovi či k samotnému upírovi, který se plaví po vodách směrem k ní. *Jediná noc* buduje jakousi paralelu k tomuto filmu – namísto Ellen pudově podléhající upírovi /to je jedna z možných interpretací *Upíra Nosferatu*/ se zde setkáváme s Gabrielle, ovládanou silami noci. Tak jako v *Upíru Nosferatu*, i zde třetí vrchol trojúhelníka tvoří mladý muž, který se snaží dívku vymanit ze spárů noci. Huttera z filmové klasiky nahradil v *Jediné noci* Julien. Zčásti je tajemnem přitahován, zčásti s ním bojuje a snaží se Gabrielle pomoci. Jeho tíhnutí k tajemnu dosti souvisí s jeho sklonem k voyeurismu a fenoménu noci a tmy. Julienu poutá film a po setkání s Gabrielle nahrazuje tyto jeho touhy ona – stává se voyeurem jejího života. Jeho postava má mnoho společného s hrdinou snímku *Okno do dvora* /*Rear Window*, USA 1954/ od *Alfréda Hitchcocka* – postava upoutaná dočasně na lůžko je svědkem zločinu skrze okno do dvora. V *Jediné noci* se navíc také setkáváme s pasivní mužskou postavou pozorovatele a s aktivní ženskou hrdinkou. V neposlední řadě somnambulismus symbolizuje unikavost i posedlost lásky nejen k ženě, ale i k filmu. /Této lásce se říká *cinefilie* a byla typická zejména pro filmovou Francii 60. a 70. let. V současném francouzském filmu nacházíme její ozvuky už jen zřídka./

Xavier Giannoli k tomu dodává: „Chtěl jsem, aby Gabrielle byla ve filmu ztělesněním všech skrytých Julienových tužeb. Julien je mladík, který žije v temnotě, ve videotéce... Ona je fantasma, které ožívá, vztahuje se k měsíci a kamsi mimo sebe. Poprvé se Julien setkává

s ženskostí, kterou je posedlý a která mu uniká. Teprve díky tomu sám objevuje svoje tajemství, a to je začátek jeho „dobrodružství“ s Gabrielle... Měli jsme pocit, že somnambulismus je zajímavou cestou k lidské podstatě naší osobnosti, cestou za jejím tajemstvím. Z toho jsme vyšli. Pak jsem viděl na videu lidi, skutečně trpící náměsíčností, a to na mě velice, opravdu hodně zapůsobilo... To, co jsme objevili, bylo prostě fascinující a jednoznačně hluboce filmové. Myšlenka, že člověk může na chvíli být „mimo sebe“, přišla logicky na řadu, protože to zažívá každý náměsíčný. Jsou v tom zapojeny i city, sex, to, jak láska může být hypnotická a slepá. Když jsem potkal Ludivine, řekl jsem jí: „Gabrielle není náměsíčná, ona je zamilovaná...“

Film vyniká kinematograficky působivými nočními scénami, často doprovázenými lijavcem a bouřkou, které jsou snímány ruční kamerou, civilně, přesto mají zvláštní poetiku, typickou pro filmy francouzské nové vlny /zejména *Výtah na popraviště* /Ascenseur pour l'échafaud, Francie 1957/ *Louise Malla*, který se také odehrává převážně v noci a z poetiky nočních světél, pomalé chůze Jean Moreau a nostalgicky prázdných ulic i čerpá/.

pár slov o režisérovi

Xavier Giannoli – od roku 1993 natočil řadu krátkých filmů a dokumentů /např. *J'aime beaucoup ce que vous faites* /Moc se mi líbí, co děláte/ či *Dialogue au sommet* /Dialog na úrovni/. Z nich bylo pozoruhodné zejména *L'Interview* /Rozhovor/, sedmnáctiminutový film, který získal v roce 1998 Zlatou palmu v Cannes v kategorii krátkometrážní tvorba a Césara. Snímek zobrazuje těžký den novináře, pověřeného dělat rozhovor s Avou Gardner. Poté, co natočil dokument s názvem *L'Œil humain* /Lidské oko/, pokus o analýzu filmu Maurice Pialata *A nos amours* /Našim láskám/ se pustil do realizace svého prvního celovečerního filmu *Žádostivá těla* /Les Corps impatients, 2003/, který uvedl Artcam do české distribuce téhož roku. Film pojednává o náročné zkoušce lásky dvou mladých, dvacetiletých lidí, Paula a Charlotty, tváří v tvář nemoci. Charlotta vážně smrtelně onemocní a kvůli léčení se oba přestěhují do Paříže, kde Paul potkává Ninon, která naruší intimitu jejich vztahu. Všichni tři společně čelí nezvratnému a postupnému chátrání Charlottina těla i ducha. Poměrně pesimistický a dosti naturalistický film si klade kromě jiného otázku, zda je možné milovat bez tělesnosti? Zatímco v *Žádostivých tělech* režisér zkoumal nedosažitelnost lásky bez těla, v *Jediné noci* zobrazuje lásku k nedosažitelné bytosti, která je zcela opačná – její tělo je nadosah, duší je však často jinde. V *Žádostivých tělech* se objevil režisérův ústřední herec, **Nicolas Duvauchelle**, který dva roky poté ztvárnil hlavní roli Julienu v *Jediné noci*. Nicolas Duvauchelle je často přirovnáván k Jamesu Deanovi, kterého ztvárnil i v reklamě na pánský parfém Hugo Boss. V roce 2005 začal kromě *Jediné noci* Giannoli natáčet snímek *Quand j'étais chanteur* /Když jsem býval zpěvákem/, v němž Gérard Depardieu ztělesnil postaršího plesového zpěváka Alaina z Clermont-Ferrand. Motto filmu zní: „Písňe byly celým jeho životem, dokud nepoznal dvacetisedmiletou Marion... „

Z natáčení Jediné noci

Během natáčení Jediné noci se setkal Nicolass Duvauchelle s Ludivine Sagnier. Tento pracovní vztah se rychle přetavil v mileneckou idylu a posléze se Ludivine narodila dcera Bonnie.

Film měl původně název „Á cause de la nuit“ /Pro tu noc/ a roli Gabrielle měla původně hrát slavná zpěvačka a herečka Charlotte Gainsbourg. Ve vedlejší roli specialisty na somnambulismus se objevil slavný herec a režisér Barbet Schreoder /z filmů, které natočil, jmenujme například Spolubydlící či Polibek smrti/. Nicolas Duvauchelle a Florence Loiret se objevili jako oběti kanibalismu ve snímku Trouble every day režisérky Claire Denis. Spoluscenáristou filmu Jediná noc byl známý francouzský scenárista Jacques Fieschi /Nathanlie, Place Vendôme, ad./. Ten při své první režijní práci roku 2005 /La Californie/ objevil Ludivine Sagnier. Producentem Giannoliho filmu je Edouard Weil /Elizabeth Films/, který produkoval i jeho první celovečerní Giannoliův film Žádostivá těla a spolu s ním spoluprodukoval slavný film Demonlover Oliviera Assayase /Francie 2002/, který uvedla ve filmovém klubu i ČT.

ohlasy ve francouzském tisku:

„Jediná noc je novodobou variací na téma vampyrismu femme fatale... Sledujeme muže a ženu, které pojí cosi zvláštního. Upír /vampýr/ ožívá jen v noci, aby ukojil svou smyslnou vášeň. Hrdinka filmu upadá do stavů nevědomí, hrdina žije dvojitý život. Jediná noc je pátráním po tomto mladém páru za tajemných nocí... Podobně jako v Oknu do dvora od Hitchcocka, i zde je pasivní postavou muž, který ženu z protějšího domu sleduje... Jediná noc, ač potlačuje svůj lyrismus, spadá do surrealistického pojetí „l'amour fou“ – šílené lásky. Svou křečovitou krásou se Gabrielle podobá Bretonově Nadje a její záběry pod vodou připomínají Lisu z Atalanty Jeana Viga. Evokuje také koláž Salvatora Dalího Fenomén extáze – fotomontáž ženských obličejů v extázi se zavřenými očima. Gabrielle se slepými očima, „šílená žena“, se dívá, aniž vidí, a je viděna, aniž to ví... Je závislá na pohledu ostatních. Do stavu „mimo sebe“ upadají pouze lidé mentálně postižení či náměsíční...“

/Jean-Luc Douin: "Jediná noc" : plongée dans les eaux troubles de l'amour fou“, *Le Monde*, září 2005/

„Film je ukázkou vesměs brilantního stylu – noci jsou doprovázeny lijavcem a blesky, neurvalá kamera zobrazuje chaos životů, stříh připomíná skalpel, herci, z nichž se podařilo režisérovi vydat to nejlepší /ve hře hlavních dvou protagonistů se Florence Loiret-Caille objevuje v přesně vystižených momentech jako jejich stín/. Bezpochyby brilantní film, ale také trochu frustrující.“

/Pascal Mérigeau: Nom d'un chien; *Nouvel Observateur* – září 2005/

